

Εγκώμιον εις τον Άγιον του Χριστού Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον τον Τροπαιοφόρον

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Του εν Αγίοις ημών πατρός ημών Ανδρέου Κρήτης του Ιεροσολυμίτου

Μεταφρασθέν εις κοινήν διάλεκτον (υπό Νικοδήμου Αγιορείτου)

Ευλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε μεν, και πάντων των άλλων αγίων μαρτύρων αι εορταί είναι λαμπραί και επίσημαι λαμπροτέρα όμως και επισημοτέρα είναι η σήμερα εορταζόμενη εορτή, Γεωργίου του ενδόξου μεγαλομάρτυρος διότι η τούτου παρούσα πανήγυρις, όχι μόνον φέρει εις τον εαυτόν της την μίμησιν του πάθους του Κυρίου, και στολίζεται με τους αθλητικούς αγώνας του μάρτυρος, και λαμρύνεται με της Ανοίξεως τα κάλλη και χάριτας. Αλλά και προς τούτοις, έχει εις τον εαυτόν της την λαμπρότητα των δύο μεγάλων και δεσποτικών εορτών, της Ανάστασεως λέγω και της Αναλήψεως, και ευρίσκεται ωςάν σελήνη λαμπράν, αναμεταξύ δύο ηλίων, με τας ακτίνας των οποίων και από τα δύο μέρη λαμρύνεται. Και έτζί με τας ίδιας ακτίνας οπού εκείθεν λαμβάνει, καταυγάζει χριστομιμήτως τον κόσμον άπαντα. Η μεν γαρ δεσποτική εορτή του σωτηρίου πάθους, και της λαμπροφόρου και πανεόρτου Αναστάσεως του Ιησού Χριστού του αληθινού Θεού, και Υιού του Θεού του αρχηγού όλων των μαρτύρων. Του υπέρ ημών σαρκωθέντος και μαρτυρίσαντος επί Ποντίου Πιλάτου, κατά τον Απόστολον, και με τον εδικόν του πάθος και θάνατον, χαρισαμένου εις ημάς την κατά των παθών και του θανάτου νίκην. Η εορτή λέγω της Αναστάσεως του Κυρίου, κατά την τάξιν προηγείται από το ένα μέρος της παρούσης του Μάρτυρος εορτής, και προς αυτής ανάτέλλει εις την του Χριστού Εκκλησίαν, ωςάν μέγας ήλιος. Παρευθύς δε και κατόπιν από αυτήν, συνανατέλλουσαν έχει και την παρούσαν του Γεωργίου πανήγυριν. Συνεκλάμπει δε ομού με αυτάς, και ο φαιδρός και χαριέστατος καιρός της Ανοίξεως. Η δε εις ουρανούς ένδοξος του Κυρίου Ανάληψις, δι ής η εδική μας φύσις τω Πατρί συνεκάθισεν, ακολουθεί αρμοδίως από το άλλο μέρος ύστερον από την εορτήν ταύτη του μάρτυρος. Και ας μη νομίση τινάς ότι κατά τύχην ηκολούθησε τούτο, το να έχει η του Γεωργίου μνήμη από το ένα μέρος και από το άλλο, τας δύο μεγάλας ταύτας και δεσποτικές εορτάς. Όχι αλλά εγώ λέγω, ότι τούτο ηκολούθησε κατ οίκονομίαν θεϊκήν, και δια θείων πραγμάτων φενεράν οικειότητα, δηλαδή, δια να φανερώση εις ημάς ο υπό του Γεωργίου μαρτυρηθείς Χριστός, την υπερβολικήν αγάπην οπού είχε προς τον μαρτυρήσαντα τούτον Γεώργιον. Και πως ο Γεώργιος, όχι μόνον με το δεσποτικόν πάθος έγινεν όμοιος δια του μαρτυρίου του, αλλά και με τον καιρόν και τας ημέρας, κατά τας οποίας ο Κύριος έπαθε. Δια τι, καθώς το του Κυρίου πάθος και η Ανάστασις, υπερβαίνει όλας τας άλλας δεσποτικές εορτάς και καθ έαυτήν, και δια τον καιρόν της Ανοίξεως. Τοιουτοτρόπως και η του Μάρτυρος Γεωργίου εορτή, υπερβαίνει τας άλλας εορτάς των του χρόνου Μαρτύρων. Δια τι και αυτή μόνη μετά την αγίαν Ανάστασιν εορτάζεται εις τον καιρόν της λαμπροτάτης Ανοίξεως. Επειδή λοιπόν τόσον χαροποιά είναι τα από το ένα μέρος και άλλο ευρισκόμενά σύνορα της παρούσης του Μάρτυρος πανηγύρεως, άξιον είναι να παραστήσωμεν και το κάλλος

αυτής καθ' ἑαυτὸ και την λαμπρότητα. Κάλλος δε πανηγύρεως εἶναι, ἡ λόγος σωτηριώδης, ἡ ἔργον και πράξις ἐνθεος. Και οι μεν Ἕλληνες και βάρβαροι οι τα εἰδῶλα προσκυνούντες, χαράν εορτῆς ἐνόμιζον το να λατρεύουν με κάθε ακαθαρσίαν και αταξίαν τους δαίμονας. Ἡμεῖς δε, εις τους οποίους εχαρίσθη ἡ δια του Σταυροῦ κατά του θανάτου νίκη, το ἐναντίον πρέπει να κάμνωμεν, και να καταισχύνωμεν τους δαίμονας με κάθε ἀρετήν και πράξιν θεάρεστον. Δια τούτο και τους Χριστιανούς, κάθε μεν ἡδονή ως αισχρά ἐμισήθη. Κάθε δε πόνος ἀρετῆς, και ο ὑπέρ της ευσεβείας θάνατος, ως γλυκὺς ἠγαπήθη. Δια τούτο ἡ πλάνη των εἰδώλων ἐσβυσεν, και των μαρτύρων το πλήθος ἐλαμψε. Δια τούτο ἡ γῆ ἐγινε ουρανὸς στολιζομένη ὡσάν με τα ἄστρα με τους Ἁγίους μάρτυρας, και ἡ ἡμερονύκτιος εορτῆ της τούτων ἀθλήσεως κρατεῖ ὅλην την οἰκουμένην, την τιμῶσαν τα Λείψανά των, και τους ἀγῶνας τούτων πανηγυρίζουσιν. Ἀγῶνας δε λέγω ἐκείνους τους οποίους ο μεν κοινὸς ἐχθρὸς των ἀνθρώπων διάβολος ἐκίνησεν και ἐσύστηκε φιλονεικῶντας να προσκυνηθῆ αὐτὸς ως Θεός, και δια μέσου τῶ εἰδώλων να λάβῃ εις τον εαυτὸν του το του Θεοῦ ἀκοινῶνητον ὄνομα. Ο δε πάντων Θεός και Σωτῆρ, και φιλόανθρωπος πολεμάρχος, ἐσυγχώρησε τούτους, θέλωντας να δείξῃ κατά του διαβόλου νικητὰς τους ἀνθρώπους ἵνα ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐζήτει να προσκυνῆται ὡσάν θεός, ἀπὸ αὐτοὺς τους ἰδίους ὡσάν νεκρὸς καταγελάται πατούμενος. Ὅθεν ἐπειδὴ το σκότος της εἰδωλολατρίας τῶ τότε καιρῶ ἐχύθη, ὄχι μόνον εις ὅλην την οἰκουμένην, ἀλλὰ σχεδὸν και εις ὅλην την αὐοίκητον. Και ὅλοι ἀφ' ἑαυτοῦ των εις την ἀσεβείαν ἔτρεχαν, και τον ἀληθῆ Θεὸν ἀλησμονήσαντες, ως τυφλοὶ και ἐσκοτισμένοι ἐπροτίμουν να λατρεύουν τους δαίμονας, και να στερεώνωνται εις την πλάνην ἀπὸ τα φαντάσματα των δαιμόνων ὡσάν ἀπὸ θαύματα. Ταύτης δε της πλάνης και ἀσεβείας, ἐπειδὴ ἀρχηγοὶ και σπουδασταὶ ἐχρημάτισαν ο τότε βασιλεὺς Διοκλητιανός, και ο τούτου συγκάθεδρος Μαγνέντιος, και οι τούτων στρατηγοὶ και δορυφόροι και ἀρχοντες, οἵτινες ὀρμήσαντες εις την ἀσεβείαν ὡσάν ἀγριόχοιροι ἄλογα, κατεγίνοντο ἐπιμελῶς εις τα κακά, και τους χριστιανούς κατεδίωκον. Και ἐπειδὴ καθὼς λέγει ο Δαβίδ, δεν ἦτον ἀνάνευσις εις τον θάνατόν τους ἀλλὰ ἐζῶν πολὺν καιρόν, εις το φῶς του πυρός αὐτῶν πορευόμενοι, οὔτε ἦτον στερέωμα εις τας μαστιγὰς των, με το να ἐμακροθύμει ο Θεός δια να δοκιμασθῶσιν οι δίκαιοι, και δια να μη γένη ἀνωφελὴς και ἀστεφάνωτος ἡ του ἀνθρώπου φύσις, εἴαν προ του καιροῦ ἤθελαν ἐκριζωθῶν ἀπὸ το μέσον, ὁμοῦ με τον σίτον και τα ζιζάνια.

Ταῦτα λέγω πάντα, ἐπειδὴ εις ἐκείνον τον καιρόν ἠκολούθουν, τότε ἐφάνη ὡσάν ἕνας ἡμεροφανὴς ἀστέρας, λαμπρύνων φαιδρῶς την ευσέβειαν, ο λαμπρὸς οὗτος και περιβόητος μάρτυς Γεώργιος, το γλυκὺ και πράγμα και ὄνομα. Γεώργιος, ο δείξας σύμφωνον το ἔργον με το ὄνομα, και ἀντιστρόφως το ὄνομα με το ἔργον. Γεώργιος, ο μιμησάμενος τον πατριάρχην ἐκείνον Ἰσαχάρ, και ἐπιθυμήσας με ἄκραν ἀγάπην το καλὸν της θεϊκῆς γεωργίας. Γεώργιος, ο ἀγαπήσας την ἐπίπονον

εργασίαν, καθώς λέγει ο σοφός Σειράχ, και αποδειχθείς γεωργία εκτισμένη υπό Υψίστου. Γεώργιος, ο κοπιάσας γεωργός από τα απαλά του ονύχια, και εις τον αρμόδιον καιρόν αποδούς δια του μαρτυρίου εις τον δεσπότην του παντός, καρπόν εκατονταπλάσιον. Γεώργιος, ο σχίσας τας γλυκείας αύλακας της ευσεβείας με της αρετής του το άροτρον, και δια τούτο εύθετος δειχθείς εις την βασιλείαν των ουρανών, ως είπεν ο Κύριος. Γεώργιος, ο σπείρας με δάκρυα, και θερίσας με αγαλλίασιν, ως ο Δαβίδ ανεφώνησεν ο βαλών με πένθος τα σπέρματα, και με χαράν συνάξας τα δράγματα. Η ευκολογεώργητος γη, η πολλάκις πίνουσα την εις αυτήν καταβαίνουσαν βροχήν του Αγίου Πνεύματος, ως λέγει ο Παύλος, και βλαστάνουσαν βοτάνην γλυκεράν, εις εκείνους οπού μετά πίστεως την θερίζουσι. Γεώργιος, το ευωδέστατον περιβόλι μέσα εις το οποίον της ευσεβείας τα άνθη πλουσίως εβλάστησαν, και από το οποίον συνάζονται υπό των νοητών μελισσίων τα γλυκέα κηρόμελα, των οποίων η γλυκύτης είναι ίασις ψυχής, ως είπεν ο παροιμιαστής. Γεώργιος, το εύχρηστον δένδρον, το πεφυτευμένον κοντά εις τους ποταμούς του Αγίου Πνεύματος, και πάντοτε χλοάζοντα έχον τα φύλλα, και φέρον ωρίμους της αρετής τους καρπούς, εις ψυχικήν αύξησιν εκείνων οπού τους τρώγουσιν, ως λέγει ο ψαλμωδός. Γεώργιος, το καρποφόρον κλήμα της αληθινής αμπέλου, ως είπεν ο Κύριος, του οποίου γεωργός είναι ο πατήρ ο ουράνιος ος τις γεωργεί δι αύτου εις ημάς πνευματικήν ευφροσύνην, εις ιατρείαν παθών και ψυχής και σώματος ανακαινισμόν. Γεώργιος, η των θείων υδάτων πηγή, από την οποίαν ποτιζομένη κάθε ψυχή κεχερσωμένη, γεωργείται και καρποφορεί πίστιν, ελπίδα και αγάπην, την τριπόθητον Τριάδα των θεολογικών αρετών. Γεώργιος, ο γεωργός των θεϊκών νοημάτων, και του Θεού το γεώργιον, εις το οποίον εγεωργήθη η χάρις της ευσεβείας, και των θαυμάτων τα πλήθη.

Είπον δε ταύτα περί του ονόματος του Γεωργίου, διατί και αυτά τα ονόματα των Αγίων, φανερώνουσι την του Θεού χάριν, και αρετήν οπού είχαν οι ταύτα ονομαζόμενοι. Έτζι το όνομα του Αβραάμ. Έτζι το όνομα της Σάρρας. Και του Ισαάκ, και Ιακώβ, και Μωϋσέως, και άλλων πολλών, περιέχει τας αρετάς των έχόντων τα ονόματα ταύτα, ως από την Αγίαν Γραφήν το μανθάνομεν. Ούτος λοιπόν ο και κατά το όνομα και κατά το έργον Γεώργιος, εβλάστησεν τότε εις τον καιρόν της ειδωλολατρείας, ως ρόδον ανάμεσα εις τας ακάνθας, ως κρίνον ευωδιάζον την ευσέβειαν εν μέσω του βορβόρου ωσάν κυπαρίσσι, ανάμεσα εις τους βάτους ωσάν ελαία κατάκαρπος μέσαν εις την έρημον ωσάν φοίνιξ γλυκαίνων με τους καρπούς του την πικρίαν της ασεβείας ως ολόφωτος σελήνη λάμπουσα εις την νύκτα της πλάνης ως φανός καταφωτίζων τους εις το πέλαγος της ασεβείας ευρισκομένους, και οδηγών προς λιμένα της θεογνωσίας ως αστήρ αυγερινός, αστράπτων εις το μέσον των σκοτεινών νεφελών και ωσάν ήλιος οπού ακτινοβολεί μέσα εις σκότος βαθύτατον. Εάν δε ζητής αγαπητέ, να μάθης, και ποία εστάθη η πνευματική του Γεωργίου συγγένεια, ιδού αυτά τα πράγματα κηρύττουσιν, ότι

αυτός ήτον τέκνον, και υιός Θεού, και κληρονόμος της ουρανίου και άνω Ιερουσαλήμ της ελευθέρας, λέγει γαρ ο ευαγγελιστής και παρθένος Ιωάννης, ότι όσοι έλαβον αυτόν (τον Λόγον του Θεού) έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνά Θεού γένεσθε τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού. Εάν δε ποθής να μάθης και ποία εστάθη η επίγειος και σαρκική του Γεωργίου πατρίς, και συγγένεια, ήξευρε ότι αυτή ήτον η χώρα της Καππαδοκίας, ανάτροφος του δε, η χώρα της παλαιστίνης. Χριστιανός από τους προγόνους του, νέος μεν κατά την ηλικίαν, γέρων δε κατά την σοφίαν ευθύς εις την καρδίαν· και κατά της ασεβείας πνέων μάρτυς της ευσεβείας. Παιδιόθεν προκόψας εις τους πολιτικούς αγώνας, και ακριβώς ασκήσας την εις τους πολέμους ανδρείαν τόσον, οπού έγινε και τριβούνος στρατιωτικού τάγματος, και πρεπόντων το αξίωμα τούτο εκυβέρνησε, και εις πολλούς πολέμους πολλάς φοραίς ενίκησεν. Όθεν αφού απόκτησεν εις τον εαυτόν του την των πολέμων εμπειρίαν, ορεγόμενος να λάβη αξίωμα μεγαλύτερον, μεγαλύτερον και λαμβάνει. Δια το πέρνωντας μαζί του, τα εκ της γονικής του κληρονομίας άσπρα, επήγεν εις τον τότε βασιλέα Διοκλητιανόν, και παθαίνει ένα παρόμοιον συμβεβηκός με τον Σαούλ τον υιόν του Κις. Επειδή καθώς εκείνος ζητώντας τα γαϊδούρια του πατρός του, ευρήκεν βασιλείαν επίγειον. Έτσι και ο μέγας Γεώργιος ζητώντας αξία κοσμικήν, βασιλείαν ουράνιον έτυχε, και ευρήκε μεγαλύτερον από το καθ αυτόν έργον το πάρεργο, διότι πηγαίνωντας εις τον βασιλέα, και βλέπωντας, τον μεν Θεόν να υβρίζεται, τους δε δαίμονας να λατρεύωνται, δεν υπέφερε τούτο ο ζηλωτής της ευσεβείας αλλά ενθυμηθείς τον προφήτην Δαβίδ οπού λέγει είδον ασυνετούντες και εξητηκόμην. Και εξέτηξε με ο ζήλος σου ότι επελάθοντο των λόγων σου οι εχθροί μου. Συλλογισθείς δε και τα λόγια του Κυρίου ήγουν πας όστις ομολογήσει με έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς. Ταύτα λέγω στοχασθείς άνάψεν από τον θείον ζήλον, και ακόνισεν τον λογισμόν του ωσάν σαίταν· διο και εσπούδασε να κερδίση την ρηθείσαν του Κυρίου υπόσχεσιν, και να αποκτήση ομολογητήν του τον ίδιον Θεόν, δια της καλής του ομολογίας δια μη γένη όμως εμπόδιον εις αυτόν οπού έμελλε να περάση από την στενήν πόρτα του μαρτυρίου, τα άσπρα οπού είχε μαζί του. Και προς τούτοις δια να κατασκευάση με την ελεημοσύνην ανδρειότερον το μαρτύριον του. Απεφάσισε να πληρώση την Δεσποτικήν εντολήν, την οποίαν ο του μαρτυρικού του αγώνος αθλοθέτης και Κύριος, προς τον πλούσιον εκείνον νεανίσκον εφθέξατο, ειπών ει θέλεις τέλειος είναι, πώλησον τα υπάρχοντά σου, και δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανοίς, και δεύρο ακολούθει μοι. Όθεν την εντολήν αυτήν οπού ο πρότερος εκείνος νεανίσκος από την ραθυμίαν του δεν εφύλαξεν, ταύτην, ο δεύτερος αυτός νεανίσκος Γεώργιος με προθυμία επλήρωσεν, αποβαλών μεν των άσπρων τον όγκον, και διαμοιράσας ταύτα εις τους πτωχούς. Δια μέσου δε των πτωχών, αγοράσας τον ατίμητον μαραγαρίτην της βασιλείας των ουρανών, και εις αυτήν

προετοιμάσας δια κληρονομίαν του, τον ασύλητον θησαυρόν της μακαριότητος. Και εκεί εις τον θησαυρόν του προσηλώσας την μαρτυρικήν του καρδίαν, ως είπεν ο Κύριος όπου ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών. Με τοιούτον λοιπόν τρόπον προθανατώσας τον διάβολον, τον της ψυχοφθόρου πλεονεξίας διδάσκαλον, και τον κατ αύτοϋ πρώτον αρπάσας της νίκης στέφανον, και τούτον φορέσας νοητώσ επί της κεφαλής του, δια να έχη τούτον εφόδιον και σημείον νίκης μεγαλυτέρας, και στηρίζας τον εαυτόν του με τας ευχάς των πτωχών, και πιστεύσας εις αυτάς, ότι έχει να προσθέση νίκην επάνω εις την νίκην. Έτσι ως λέων άφοβος ασήκωσεν τον Σταυρόν του, και προς τον πόλεμον το κατά της ασεβείας ώρμησεν, ήξευρε γαρ καλώς, ως σοφός οπού ήτον, ότι με τας ελεημοσύνας και πίστεις αποκαθαίρονται αι αμαρτίαι, ως λέγει ο Παροιμιαστής. Αι οποίαι γίνονται της νίκης εμπόδια. Και ότι η ελεημοσύνη εκ θανάτου λυτρώνει τον άνθρωπον κατά τον Τωβίτ. Και ότι περισσότερον από την ασπίδα και το σκουτάρι, και από κάθε δυνατόν κοντάρι, αυτή πολεμεί εναντίον των εχθρών, ως λέγει ο Σειράχ σύγκλεισον ελεημοσύνην εν τοις ταμείοις σου, και αύτη εξελείται σε εκ πάσης κακώσεως, υπέρ ασπίδα κράτους, και υπέρ δόρυ αλκής κατέναντι εχθρού πολεμήσει υπέρ σου.

Δια τούτο και ο μέγας Γεώργιος επειδή παλαιστής έμελλε να γένη, με την ελεημοσύνην αλήφθη πρώτον, καθώς με το ελαιον αλείφονται πρότερον και οι παλαισταί. Και θαρσαλέως εξελθών εις το πολεμικόν στάδιον, δεν εφόρεσε καμίαν αρματοσίαν υλικήν, αλλά την του Αγίου Πνεύματος, την οποίαν ο Παύλος edίδαξε. Δια τι και αυτός έζωσε μεν την ζώνη του με την αλήθειαν. Ενεδύθη δε το σιδηροπουκάμισον της δικαιοσύνης, και υπόδεσε τους πόδας του με την ετοιμασίαν του Ευαγγελίου της ειρήνης. Και εφόρεσεν εις την κεφαλήν την περικεφαλαίαν του σωτηρίου. Και επάνω εις όλα αναλαβών το σκουτάριον της πίστεως, το οποίον σβύνει όλας τας πυρωμένας σαίτας του διαβόλου, και πιάσας την μάχαιραν του πνεύματος, η οποία είναι ο λόγος του Θεού, με όλην αυτήν την πνευματικήν αρματοσίαν αρματώθη, και επερίφραξε τον εαυτόν του. Επειδή δεν είχε να πολεμήση με αίμα και σάρκα, αλλά με τας αρχάς και εξουσίας, και με τους κοσμοκράτορας του σκότους δαίμονας, και με τα πνεύματα της πονηρίας, ως λέγει ο Παύλος. Δια τούτο και τα πνευματικά αυτά άρματα πνευματικώς αρματωθείς, εφώναζε σχεδόν το Αποστολικόν εκείνο λόγιον, τα όπλα ημών ου σαρκικά, αλλά δυνατά τω Θεώ προς καθαίρεσιν οχυρωμάτων. Και έτσι επικαλεσθείς εις βοήθειαν του τον άνωθεν αγωνοθέτην Κύριον, και τον κατά φύσιν θυμόν κινήσας, και τον του Ηλιού ζήλον αναλαβών, ώρμησεν εναντίον της αδικίας δια των όπλων της δικαιοσύνης των δεξιών και αριστερών. Ευρών δε τους τότε βασιλείς κατά το όνομα μόνον, βασιλευομένους δε πραγματικώς υπό της πλάνης, οίτινες κακώς εμεταχειρίζοντο την βασιλείαν, εναντίον του Θεού Του ταύτη χαρισμένου εις αυτούς, και είδη διαφόρων βασανιστηρίων οργάνων επρόθετταν

δημοσία, όχι εναντίων των αδίκων, αλλά εναντίον των ευσεβών χριστιανών, και προς τούτοις, έχοντες τριγύρω των κάθε έθνος και φυλήν αρματωμένην, κηρύττοντες εφοβέριζων, ότι οποίος ήθελεν οναμάση Χριστόν, έχει να παιδευθή και να αποθάνη με τα τοιαύτα βασανιστήρια. Ταύτα λέγω πάντα θεωρήσας ο μέγας Γεώργιος, άναψεν από το Πνεύμα το Άγιον και ετρόμησεν οι νεφροί αυτού, και ανήνεγκε θυμόν κατά κρίμα. Καθώς ποτε ετρόμησαν οι νεφροί Ματαθίου εκείνου του ανδρειοτάτου Μακκαβαίου, ως είναι γεγραμμένον. Όθεν βρυχήσας ως Λέων δυνατός, και με βλοσυρόν ομμάτι ιδών τον βασιλέα, και τον φοβερισμόν του καταφρονήσας, επήδησεν εις το μέσον, ονομάζωντας τον εαυτόν του παρρησία χριστιανόν, και φανερώς κηρύττων την της ευσεβείας ευγένειαν. Ω ψυχή αληθώς θεοφόρος, και νικημένη από τον ένθεον έρωτα! ω μακαρία φωνή, την οποίαν ο φερώνυμος του Χριστού Γεώργιος προ πολλών χρόνων γεωργήσας καλώς μέσα εις την καρδίαν του, εις καιρόν αρμόδιον τελείαν εις τον δεσπότην απέδωκε, ταύτην την φωνήν, ο μεν άερας δεξάμενος, ηγιάσθη, οι δε άγγελοι ουρανόθεν επαινέσαν, οι αρχάγγελοι ευφήμησαν, και όλαι αι τάξεις των ουρανίων δυνάμεων υπερεθαύμασαν. Ο δε πάντων Θεός και δεσπότης αποδεξάμενος, έκρινε δίκαιον να δώση την θεϊκήν του βοήθειαν εις την προθυμίαν του εδικού του Μάρτυρος. Και ητοίμασε να χαρίση εις αυτόν, τον της νίκης αμάραντον στέφανον. Ταύτην την φωνήν και αυτοί οι ασεβείς αξεπλάγησαν, οι δε τούτων στρατηγός διάβολος ταύτην ακούσας, πληγήν θανατηφόρον εδέξατο. Εστέκετο λοιπόν ο γενναίος του Χριστού αθλητής Γεώργιος, τον μεν Χριστόν ομολογών Θεόν, με λαμπράν και δυνατήν φωνήν τους δε υπ αύτῶν προσκυνουμένους θεούς, ονομάζων δαίμονας, και τους αυτούς προσκυνούντας, καλώς πλανομένους και μεθυσμένους, και αισχρολογούντας περισσότερον, παρά ομολογούντας Θεόν. Εστέκετο επιστομίζων τους βλασφημούντας, και πάντας παρακινών εις μετάνοιαν, και εις την του μόνου αληθινού Θεού επίγνωσιν, και τέλος πάντων, ο Γεώργιος εστέκετο φωνάζων εκείνω το προφητικόν λόγιον του Ιερεμίου θεοί οι τον ουρανόν και την γην ουκ εποίησαν απολέσθωσαν. Ταύτα ακούσαντες οι των ειδώλων προσκυνηταί, κάθε είδος δολιότητος εμηχανεύθησαν, τον του Χριστού αθλητήν δοκιμάζοντες, και τι δεν έλεγον οι μιαιοί; η τι δεν μετεχειρίζοντο; πότε μεν, με κολακείας, ωςάν με λάδι, τους λόγους αυτών απαλύνον ποτέ δε, με γυμνάς τας σαίτας των φοβερισμόν τους, τον Γεώργιον ετόξευον. Και άλλο τε μεν, καθ ύπόκρισιν επαινούν την του Γεωργίου σύνεσιν και ευγένειαν, και την εις τους πολέμους ανδρείαν του. Άλλοτε δε, εσυμπόνουν την νεότητα του, και τον εσυμβούλευον να μη προκρίνη ανόητα, αντί της γλυκείας ταύτης ζωής, το άωρον θάνατον. Και πρώτον μεν επρότεινον, ότι έχουν να τω δώσουν πλήθος άσπρων, και αξιωμάτων μεγάλων χαρίσματα, ύστερον δε και τα είδη των βασάνων και τιμωριών προτείνοντες, τον εφοβέριζον ότι με όλα αυτά έχει να λάβη μακρόν και οδυνηρότατον θάνατον, εάν δεν δείξη ευπείθειαν εις τους λόγους των. Ο δε στερρός και άφοβος του Χριστού

στρατιώτης, ενθυμούμενος το λόγιον εκείνο των ιερών Αποστόλων το λέγον, πειθαρχείν δεί Θεώ μάλλον, η ανθρώποις. Και πληροφορημένος ώντας, ότι άλλο πράγμα δεν είναι δυνατώτερον από την προς Θεόν υπακοήν, και ευπείθειαν, δεν εμετασάλευσε τελείως τον λογισμόν του, ούτε εφωβήθη τας απειλάς των απίστων. Αλλά τας μεν υποκριτικάς κολακειάς των, με αυστηράς ύβρεις ήλεγχε και απεστρέφετο. Τας δε δολεράς των υποσχέσεις κατεφρόνει και έπτυε τας ασεβείς συμβουλάς των, ως φαρμάκι θανατηφόρον εμίσει, και τους φοβερισμούς των εγέλα και επερίπαιζε, με το να ήτον προετοιμασμένος να πάθη δια τον Χριστόν κάθε βάσανον. Και όχι μόνον τούτο, αλλά και τους επαρακίνει να τον δοκιμάσουν, και δια της δοκιμής να πληροφορηθούν τους λόγους του. Και τώρα μεν εφώναζε τον ενθουσιαστικόν εκείνον λόγον του Θεοφόρου Ιγνατίου ο εμός έρωσ εσταύρωται. Ήτοι η αγάπη μου εσταυρώθη, ήτις είναι ο Ιησούς Χριστός, τώρα δε έλεγε τα ερωτικά εκείνα του αποστόλου Παύλου λόγια τις με χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; θλίψις; η σενοχωρία; η διωγμός; η λιμός; η γυμνότης; η κίνδυνος; η μάχαιρα; πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος, ούτε ζωή, ούτε άγγελιοι, ούτε αρχαί, ούτε εξουσίαι, ούτε δυνάμεις, ούτε ενεστώτα, ούτε μέλλοντα, ούτε τις κτίσις ετέρα, δυνήσεται με χωρίσαι από της αγάπης του Χριστού εμοί γαρ το ζην Χριστός, και το αποθανείν κέρδος. Ου μόνον δε με λόγους ψιλούς εμάχετο τους απίστους ο Άγιος, αλλά και με αυτά τα έργα σοφώς και ανδρείως τους επολέμει, ωςάν ένας αγωνιστής δυνατός και ανίκητος. Επειδή τας πληγάς και βάσανα με τα οποία εκείνοι τον εβασάνιζον, αυτός υπομένωντας γενναίως, έπασχε μεν κατά το σώμα, κατά δε την ψυχήν τους εβασάνιζε. Δια τι, καθώς εκείνοι επλήγωναν τον Γεώργιον, έτζι και ο Γεώργιος με την υπομονήν του και καρτερίαν ενίκα τους τούτον πληγώνοντας, εις τρόπον οπού εκείνοι εβασανίζοντο περισσότερο, επειδή δεν εδύνοντο να νικήσουν την γνώμην του, παρά οπού ο Μάρτυς εβασανίζετο.

Όθεν προστάζουν να κτυπηθή με σιδηρούν κοντάρι ο Άγιος. Αλλά ο σίδηρος του κονταρίου, ωςάν να ήτον μολύβι, εγύρισεν οπίσω ελέγχων την αγνωσίαν τους. Αποτυχόντες δε τούτου, ευρίσκουν άλλην τιμωρίαν δια να τιμωρίσουν το μάρτυρα. Και βάλουσιν επάνω της κοιλίας του μίαν πέτραν μεγαλωτάτην, και εις το ξύλον τους πόδας του ασφαλίζουσιν. Αφ οϋ̄ δε με άλλας πολλάς και δεινάς τιμωρίας επαίδευσαν τον Άγιον, τέλος πάντων, όταν ήτον σχεδόν αποκαμωμένος, τον τιμωρούν με την σκληροτέραν βάσανον, δια τι βάλλοντες τον Μάρτυρα επάνω εις τροχόν, οπού είχε πηγμένα πανταχόθεν μαχαίρια, ενόμιζον με την τιμωρίαν ταύτην να νικήσουν του γενναίου την ένστασιν. Εις τούτον λοιπόν τον τροχόν, εσφίγγετο μεν η μέση του Αγίου, και σχεδόν ωςάν του σκορπίου εγένετο, με την εναντίαν δε κίνησιν του τροχού, εστενοχωρείτο η αναπνοή του και τα μεν άρθρα και μέλη του σώματος του εύγεναν από τον τόπόν τους, αι σάρκες του δε κατεκόπτοντο από τα τριγύρω όντα μαχαίρια, ακολούθως δε και τα αίματα έτρεχον ποταμηδόν, και το έδαφος εκοκκίνιζεν, εις τρόπον οπού νομίσαντες οι ασεβείς ότι ενεκρώθη τελείως,

τον αφήκαν ούτως επάνω του τροχού, και με φωνάς ευχαρίστουν τους θεούς των και δαίμονας αλλά περισσότερον εντράπησαν, αφού είδον μετά ολίγην ώρα σώον και υγιή, τον υπ αὐτῶν ως νεκρόν λογιζόμενον. Ο γαρ Χριστός, ο αληθινός Θεός και Σωτήρ η ζωή των απάντων ελύτρωσεν από τον τροχόν τον γενναίον του αθλητήν. Ιάτρευσε τας πληγάς του, και τους φυλάττοντας αυτόν στρατιώτας, εφόβισε και εδίωξεν. Ὅθεν ο Γεώργιος αγαπώντας να πάθη περισσότερα βάσανα, δρομαίος πάλιν εις τους ασεβείς επαρρησιάζετο, με λόγια και με έργα κηρύτων του Χριστού την ανίκητον δύναμιν, επειδή τη αληθεία ήτον να ίδη τινάς θέαμα φοβερόν ομού και παράδοξον. Το οποίον και τους πιστούς εστήριζεν εις την πιστήν του Χριστού περισσότερον, και των απίστων τα στόματα έφραζε. Βλέποντες λοιπόν οι πεπλανημένοι τον Άγιον υγιή, εξεπλάγησαν μεν εις το ενέλπιστον αυτό θέαμα, και επληροφορούντο, ότι άλλος δεν είναι ει μη ο πρώην λογιζόμενος. Αντί όμως να μετανοήσουν, και να αφήσουν την πλάνην τους, αυτοί με χειρότερα βάσανα τον αθλητήν της αληθείας επαίδευσαν, καταχώσαντες αυτόν ως μαργαρίτην πολύτιμον, μέσα εις εξάπτουσαν άσβεστον. Και εδώ κατά αλήθειαν, άπιστον φαίνεται εις τους πολλούς δια την υπερβολήν, το θαυμάσιον οπού ηκολούθησε. Πως γαρ το φυσικώς ων ευκολόφθαρτον σώμα μέσα εις τοιούτον λαύρον, και καυστικόν της ασβέστου βρασμόν, καν εις ολίγον διέμεινε; πως δε και αυταίς η λεπτοτάταις τρίχες του σώματος, έμειναν παντελώς απυρίκαυσταις; η πως το ζώνον οπού με την αναπνοήν του λεπτού αέρος έχει την φυσικήν του ζωήν, εκρύβη μεν μέσα εις την παχειάν και κολλητικήν ύλην της ασβέστου, και εστερήθη από την αναπνοήν, δεν εστερήθη δε και από την ζωήν; εάν όμως εις τούτο τινάς απορή και διστάζη, ας ενθυμηθή, πως ο προφήτης Ιωνάς διαμείνας μέσα εις την θερμοτάτην κοιλίαν του κήτους τρεις ολοκλήρους ημέρας και νύκτας, εξεράσθη ολόκληρος; πως ο Ιερεμίας εις τον λάκκον του βορβόρου καταχωθείς, αβλαβής εφυλάχθη; πως δε και οι τρεις παίδες εις το μέσον της καιομένης καμίνου λεπτόν αναπνέοντες αέρα, αβλαβείς εφυλάχθησεν; και τα μεν δεσμά κατεκάησαν, η δε τρίχες τούτων ακαύσταις έμειναν; ταύτα και άλλα παρόμοια θαύματα, όσα ο μεγελόδοξος ειργάσατο Κύριος εις κάθε γενεάν δια των δούλων και φίλων του, οποίος συλλογισθή, θέλει ομολογήση και το εις τον Γεώργιον τούτο θαύμα ως αναμφίβολον, και πιστεύσας θέλει ειπή το του Δαβίδ όντως θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού. Και αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του υψίστου. Η του Θεού γαρ θέλησις, φύσις εις τα κτίσματα γίνεται.

Αλλά ο χρόνος δεν θέλει με φθάσει, η μάλλον ειπείν, ο λόγος μου δεν θέλει αρκέσει δια την αμάθειάν μου, χωριστά χωριστά εάν θελήσω να απαριθμώ, και το είδος, και το σχήμα, και τον οδυνηρότατον και ανυπόφορον πόνον της κάθε βασάνου, με την οποίαν οι αιμοβόροι εκείνοι κύνες τον Άγιον ετιμώρισαν, τόσον παρρησία και φανερά εις το θέατρον όσον και κρυφά, μέσα εις τας φυλακάς και τα δεσμωτήρια, αλλ οϋτε ημπορώ δια λόγου να παραστήσω τόσον την απάνθρωπον σκληρότητα

και θηριωδία των τυραννούντων τον αθλητήν, όσον και του αθλητού το καρτερικόν εν ταις βασάνοις ταύταις και μεγαλόψυχον. Και πως εις κάθε βάσανον οπού ελάμβανεν, επληρούτο αληθώς εις αυτόν εκείνο το αποστολικόν λόγιον, ως αποθνήσκοντες, και ιδού ζώμεν αλλ οϋτε δύναμαι να φανερώσω καθώς πρέπει τας νυκτερινάς και ημερινάς του Μάρτυρος προσευχάς, με τας οποίας ικέτευε μεν και παρεκάλει τον Θεόν, δια να του βοηθήση εις τα μέλλοντα βάσανα, ευχαρίστει δε αυτόν δια την εις τα απερασμένα δύναμιν αυτού και βήθειαν. Ποίος δε κάλαμος να περιγράψη την των ειδώλων αθρόαν συντριβήν, και αυτών των δαιμόνων την θρηνώδη φωνήν; με την οποία φανερώς εκήρυττον, ότι αυτοί δεν είναι θεοί, εις αισχύνη των αυτούς προσκυνούντων και όνειδος. Τις να διηγηθή λεπτομερώς τας διαλέξεις και ερωταποκρίσεις οπού έγιναν τόσον από το μέρος των τυράννων, όσον και από το μέρος του Μάρτυρος, και το ήθος τούτων και σχήμα, και έννοιαν; και προς τούτοις τις να απαριθμή τας εν νυκτί και ημέρας γενομένας εις τον Μάρτυρα θεϊκάς εμφανείας και επισκέψεις, η μάλλον ειπείν κατά τον Δαβίδ, τας βοηθείας και παρακλήσεις και ιατρείας, αι οποίαι έγιναν παρά του Χριστού εις αυτόν, εις πληρωμήν της υπομονής του; δια μέσου των οποίων, αλησμόνα μεν τας απερασμένας παιδείας, εδυναμώνετο δε εις το να υποφέρη τα μάλλοντα παιδευτήρια, ωσάν να είχε σώμα όχι πήλινον, αλλά αδαμάντινον. Δια τούτο, οποίος αγαπά να μάθη ταύτα ακριβείας, ας αναγνώση το μαρτύριο του Αγίου, και θέλει απολαύσει το ποθούμενον. Από εκεί γαρ να μάθη και να θαυμάση των μαρτυρικών αγώνων το υπέρογκον του Μάρτυρος το μεγαλόψυχον, της νίκης το δικαιοτάτον, και των θείων αμοιβών και χαρίτων το αξιόχρεων. Από εκεί να μάθη σαφώς και να θαυμάση, πως, οι μένε σκοτισμένοι από το σκότος της ασεβείας, έσμιγον το γλυκύ με το πικρόν εις τα λόγια, ο δε Μάρτυς του Χριστού εκ του εναντίου, πως με τον απλούν λόγον της αληθείας, τας δολεράς τούτων τεχνολογίας ευκόλως άνέτρεπε και διέλυε και πως τας κρυφάς παγίδας οπού κατ αύτοϋ οι άπιστοι έστηναν, αυτός τας υπερεπήδα με τα πτερά της υψηλής διανοίας του. Και πως τα σιδηρά υποδήματα, και καρφία, και τα λοιπά κολαστήρια, υπερενίκα με της υπομονής του την δύναμιν. Από εκεί θέλει μάθη πως, αφού ετελείωσε τον δρόμον του Μαρτυρίου, και ξίφει την κεφαλήν απετμήθη ο γενναίος της αληθείας αγωνιστής, και με τον σωματικόν θάνατον, τον ψυχικόν ενέκρωσε θάνατον, και νικηφόρος ανεδείχθη δι αίματος, τον της νίκης φορέσας στέφανον, τότε με το έργον τον επινίκιον ύμνον εις τον νικοποιόν Θεόν χαροποιώς ανεβόησεν ευλογητός Κύριος ειπών, ος ουκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοις οδούσιν αυτών. Από εκεί θέλει μάθη και τούτο, ότι όχι μόνον δια την εδικήν του ωφέλειαν ο Μάρτυς Γεώργιος εμαρτύρησεν, αλλά και δια την ωφέλειαν και σωτηρίαν άλλων πολλών, όπως δηλαδή δια του παραδείγματος του, εποίησε Μάρτυρας. Καθώς ήτον ο Ανατόλιος και Πρωτολέων οι στρατηλάται, οι τα εν τη αθλήσει του Μάρτυρος γενόμενα θαύματα εκπλαγέντες, και την ανδρείαν αυτού μιμησάμενοι. Καθώς ήτον Γλυκέριος ο αοίδιμος, ο δια του

θαύματος του γεγονότος εις τον βουν αυτου, ελευθερωθεις απο την θρησκείαν των ειδώλων την άλογον. Και άλλοι πολλοί, τους οποίους ο μέγας Γεώργιος ανασπάσας από τον φάρυγγα του νοητού δράκοντος επρόσφερον αυτούς τω δεσπότη Χριστώ ως ευπρόσδεκτα και τέλεια θύματα. Και προς τούτοις οποίος αναγνώση το μαρτύριον του Αγίου, θέλει μάθη θαύματα μεγαλώτατα και εξαίσια, από τα οποία, άλλα μεν έγιναν με την προσευχήν του Μάρτυρος, δια χάριν των πιστών αυτά ζητησάντων. Άλλα δε έγινάν παρ αυτου, δια τους απίστους οπού ταύτα εζήτησαν, καθώς εστάθη και το θαύμα εκείνο, το να αναστήση ο Άγιος νεκρόν εκ του τάφου, εις έλεγchon μεν της αγνωσίας των ζητησάντων απίστων, εις επίγνωσιν δε της αληθείας ανίσως γαρ και είχαν οφθαλμούς και ανθρωπίνην σύνεσιν, οι ιδόντες το τοιούτον θαυμάσιον, έπρεπε να γνωρίσουν τον αληθή Θεόν. Αλλ αυτοι περισσότερον επροσείχον εις τα φάσματα τα ψευδή των δαιμόνων, παρά εις τα αληθή του Κυρίου θαυμάσια, αφού γαρ εξόδευσαν όσας μηχανάς βασάνων εφεύρηκαν, και ατόνισαν από την υπομονήν και ανδρείαν του Μάρτυρος, εζήτουν ως οι ιουδαίοι να κάμη ο Άγιος θαύματα και σημεία αδύνατα. Επειδή όμως και από τα θαύματα οπού μόνοι εζήτησαν, κατησχύθησαν, διατί πολλών σωτηρία τα τοιαύτα θαύματα έγιναν, και τον Θεόν του Γεωργίου πολλοί δια τούτων εγνώρισαν, επειδή λέγω οι ασεβείς από τα θαύματα του Μάρτυρος κατησχύνθησαν, και εις αυτά να εναντιωθούν δεν εδύνοντο, αλλ ούτε να επιστρέψουν προς την αλήθειαν ήθελον, με το να είχαν τα ομμάτια, και αυτία της καρδιάς των τετυφλωμένα, και κεκλεισμένα καθώς λέγει ο Ησαΐας. Δια τούτο όχι μόνον έμειναν πάλιν εις την προγονικήν πλάνη τους, αλλά και με μεγεία ενόμιζον να ανατρέψουν την αλήθειαν. Όθεν και Αθανάσιον τον καυχώμενον εις την μαγικήν τέχνην περισσότερον, παρά οπού ο Ιαννης και Ιαμβρής οι εν Αιγύπτω μάγοι εκαυχώντο να ανατρέψουν του Μωϋσέως τα θαύματα, τούτον λέγω έφερον εις το μέσον, αλλ όμως εις ολίγην ώραν, όλη μεν η μαγική αυτου τέχνη κατέπεσε, και το ψεύδος ενικήθη υπό της αληθείας. Η δε του μάγου παρουσία έγινεν εις τον εαυτόν του ωφέλιμος διότι μεν οι εν Αιγύπτω μάγοι, δάκτυλον Θεού ονομάζον τον ενεργούντα την εκείνων ανατροπήν, και μέχρι λόγων την αλήθειαν ωμολόγουν, ο δε καλός Αθανάσιος ούτος, την εις αυτόν αποκαλυφθείσαν πίστιν, δια των έργων εναγκαλισάμενος, και τον δια ξίφους υπέρ αυτης υπέμεινεν θάνατον, σύμφωνον με το όνομα του κληρονομήσας ζωήν την αθάνατον. Και αφήνω να λέγω όσους άλλους ο του Χριστού στρατιώτης Γεώργιος οδήγησε προς την ουρανών βασιλείαν, με το ανδρείον αυτου μαρτύριον. Μαζί δε με αυτούς, και την βασίλισσαν Αλεξάνδραν έκαμεν να μιμηθή του Μωϋσέως την αρετήν δια τι καθώς ο Μωϋσής μείζονα πλούτον ηγήσατο των εν Αιγύπτω θησαυρών τον ονειδισμόν του Χριστού, ως λέγει ο Παύλος. Τοιουτοτρόπως και η μακαρία αύτη βασίλισσα, τον ονειδισμόν του Χριστού προτιμήσας από την επίγειον βασιλείαν, προθύμως υπέρ αυτου τον δια ξίφους υπέμεινε θάνατον. Και αντί της προσκαίρου και επιγείου

βασιλείας οπού κατεφρόνησεν, εκληρονόμησεν βασιλείαν ουράνιον και αιώνιον. Ω της αχορτάστου κακίας του διαβόλου! αλλά και ω της πλουσιωτέρας χάριτος του Κυρίου! που είναι τώρα εκείνοι οπού αναίσχυντα φλυαρούσι, πως ο εχθρός προγινώσκει τα μέλλοντα; ιδού γαρ με τας εδικάς του παγίδας και μηχανάς ο διάβολος επιάσθη. Καθώς λέγει ο προφήτης Δαβίδ εν τοις έργοις των χειρών αυτού συνελήφθη ο αμαρτωλός. Και δια μέσου των ανθρώπων εκείνων, με τους οποίους ενόμισεν να νικήση τον αθλητήν, δια των ιδίων αυτών ανοήτως ενικήθη, και από εκείνους οπού ηγωνίζετο να προσκυνείται, από αυτούς τους ιδίους οράτε καταγελώμενος. Ζητώντας να απατήση, ηπατήθη, και ελπίζοντας να θανατώση, εθανατώθη. Και το θαυμαστότερον είναι ότι αυτός μεν εσπούδασε να απατήση και να θανατώση με βασιλείς, με στρατιώτας αρματωμένους, με πλήθη και με διάφορα είδη και βίας βασάνων. Ηπατήθη δε και εθανατώθη όχι από δυνατούς και αρματωμένους, αλλά από ασθενείς γυναίκας, και από γυμνούς και αόπλους, και πολλοί μεν βασιλείς και μονάρχαι του κόσμου πολλά πολάκις τρόπαια και νίκας ποιήσαντες, μετά θάνατον όμως της βασιλείας παυσάμενοι, και τας νίκας ταύτας και τα τρόπαια έσβεσαν.

Ο δε Χριστού περίδοξος στρατιώτης Γεώργιος, αφού μίαν φοράν ενίκησεν τον διάβολον, πάντοτε δείχνει την κατ' αὐτοῦ νίκην νεαράν και ακμάζουσιν. Δια τι με το σημείον του Σταυρού διώκει καθ' ἐκάστην από τους ανθρώπους, όλον ομού των δαιμόνων το στράτευμα, και ελευθερώνει εκείνους οπού έχουν υποχειρίους των. Ποίον άλλο πράγμα είναι από τους θριάμβους τούτους του Γεωργίου ανώτερον; ποίον είναι της νίκης ταύτης του τροπαιοφόρου θαυμασιώτερον; η τι άλλο είναι των στεφάνων τούτων του αθλητού ενδοξότερον; αυτή είναι του σοφού στρατηγού η παράταξις και ο πόλεμος. Τόση μεγάλη είναι η της ελεημοσύνης βοήθεια. Ταύτα είναι του μεγάλου τρισαριστέως τα νικητήρια. Τοιαύτα είναι του εδικού μας μεγαλάθλου στεφανίτου τα τρόπαια. Και τοιαύτα είναι τα νοητά κούρση οπού με την άθλησιν του εκουρσεαυσεν. Έτζι ο εν σώματι τον ασώματον διάβολον εθανάτωσε. Και κάμνωντας αυτόν να χασομερά μόνον πως να φονεύση το σώμα του Γεωργίου, ο Γεώργιος εις τον καιρόν αυτόν, με την ψυχή του εφόνευσε. Και κάμνωντας αυτόν να ελπίζη ότι έχει να τον κερδίση, αυτός του άρπασεν ακόμην και εκείνους οπού είχε εις τον κόλπον του κερδημένους. Μιμητής γαρ ήτον ο Γεώργιος του Ιησού Χριστού, ο οποίος με το πρόβλημα της σαρκός, τον διάβολον εδελέασε, και φαινόμενος ότι φοβάται και παραιτείται τον θάνατον, με την παραίτηση ταύτην, απάτησε τον εχθρόν, και έλαβε τούτον αιχμαλώτων. Δια τούτο όλον έχωντας ο Γεώργιος εγκάτοικον εις τον εαυτόν του τον διδάσκαλον Κύριον, η αληθεστερον ειπείν, όλος ώντας εξεστηκώς εις τον Χριστόν και ζων όχι πλέον εις τον εαυτόν του, αλλά εις τον υπέρ αυτού αποθανόντα και εγερθέντα Κύριον, ως λέγει ο Παύλος, και ακολούθως διδαχθείς από το εδικόν του παράδειγμα να μη φοβήται από των αποκτεινόντων το σώμα, δια τούτο λέγω, δεν

ήτον πλέον οικείος του εδικού του σώματος ο Γεώργιος, αλλά μόνου του θείου θελήματος. Και τι λέγω οικείος του σώματος; ουδέ της ίδιας ψυχής του οικείος ο Γεώργιος ήτον. Δία τι αυτός μαθητής ώντας Χριστού, αρνήθη και την ψυχήν θεληματικώς και σηκώσας τον Σταυόν του, αμέριμνος ηκολούθει εις τον διδάσκαλον. Όθεν και πρεπόντως τα μεν απερασμένα ελησμόνει βάσανα, προς δε τα μέλλοντα αύξανε. Δεν ελογίζετο τα πρότερα, αλλ έζήτει τα επίλοιπα. Τα βάσανα εσώθηκαν, και οι του Γεωργίου στέφανοι δεν ασώθηκαν, δια τι και η εις τα βάσανα προθυμία του δεν εσώθηκαν. Ο εφευρέτης των κακών διάβολος απέκαμε, και ο αθλητής του Χριστού μεγαλύτερα στέφανα ορεγόμενος, εζήτει από αυτόν αφορμάς μεγαλυτέρων αγώνων όθεν ήτον να ιδή τινάς πως ο αυτός αγώνας οπού ήτον εις τον διάβολον, ο αυτός ήτον και εις τον Γεώργιον. Δια τι ο μεν διάβολος μη δυνάμενος να νικήση με τα βάσανα τον Γεώργιον, ηγωνίζετο, όχι πως να σωθή αυτός μόνος, αλλά και πως να αφήση εις όλους τους χριστιανούς παράδειγμα σωτηρίας το εδικόν του μαρτύριον. Όθεν και με δικαιοσύνην βοηθεί άνωθεν ο δίκαιος αθλοθέτης και στεφανοδότης Χριστός τον δικαίως υπέρ του ονόματος του αγωνοζόμενον. Και λοιπόν νικά και σώζεται ο Μάρτυς, νικάται δε και απόλλυται ο την απώλειαν τούτου ζητών διάβολος. Τότε δη τότε ανύμνησαν οι ουρανοί άγγελοι, και όλοι οι χοροί των δικαίων με επινικίους αλαλαγμούς επαινέσαν τον Γεώργιον, τους αγώνας του κροτούντες, και τον αγωνοθέτην ανευφημούντες. Ο δε Χριστός ο μόνος παμβασιλεύς, και των άθλων του Γεωργίου έφορος και τελειωτής, με ασύγκριτον δόξαν τον αθλητήν εστεφάνωσεν, ανοίξας εις αυτόν την ουράνιον βασιλείαν του, τότε και ο διάβολος βλέπωντας την τόσην δόξαν του Μάρτυρος, εθυμώθη και ηγριώθη, και τα κέντρα του φθόνου οπού προς τον Άγιον είχεν εσύντριψε. Και ως λέγει ο Δαβίδ τους οδόντας αυτού βρύχων ετάκη και ανέλυσεν όλος, και την αποτυχίαν της επιθυμίας του έκλαιε. Και τη αληθεία τότε ήτον να ιδή τινάς ένα θέαμα καινόν και παράδοξον, να βλέπη τον σοφώτατον εκείνον δράκοντα, οπού καυχάται εναντίων πάσης σαρκός και σώματος, εκείνον οπού υπεραίρεται και μεγαλορημονεί, και λέγει τα εν τω προφήτη Ησαΐα γεγραμμένα εγώ με την δύναμήν μου, και με την γνώσιν μου θέλω αφανίσω τα όρια των εθνών. Εγώ θέλω κρατήσω εις το χέρι μου όλην την οικουμένην, ωςάν μίαν παραμικράν φωλέαν ενός πετεινού, εγώ θέλω σηκώσω όλα όσα εις την οικουμένην ευρίσκονται, ωςάν τα ούρια αυγά οπού εις την φωλέαν τους αφήνουν τα πουλιά, ως άχρηστα. Τότε ήτον να ιδή τινάς εκείνο οπού λέγει ποίος ημπορή να μοι αντισταθή, η να αντιλογήση; εγώ θέλω βάλω τον θρόνον μου επάνω των νεφελών, και έσομαι όμοιος τω υψίστω. Τούτον λέγω τον τοσαύτα και τηλικαύτα υπερήφανα λόγια λέγοντα, ήτον να ιδή τινάς τότε να καταπαίζεται ωςάν ένα μικρόν στρουθίον, από ένα νέον είκοσι χρόνων. Τότε ήτον να τον ιδή τινάς μετανοούντα πολλά, και ως νήπιον κλαίοντα δια τι στανικώς του τοσαύτη δόξαν εις τον Γεώργιον επροξένησε δια το εδικόν του μαρτύριον. Και ου μόνον τούτο, αλλά και δια τι επρόσθεσεν εις

την δόξαν του άλλας αντιμισθίας επουρανίους και αθανάτους, δια τας ψυχάς οπού έσωσε δια μέσου του μαρτυρίου του. Προς τούτας γαρ αντιμισθίας αποβλέπων τας πάντοτε ο Γεώργιος, δεν έπαυσεν πολέμων τας και εντροπιάζωντας τον διάβολον, έως ου τελείως αυτόν ενίκησεν, και ούτως εις τον εύδιον λιμένα της μακαριότητος το σκάφος του έμβασεν. Ούτε έδωκεν ύπνον εις τους οφθαλμούς του, ως λέγει ο προφητάναξ, ούτε εις τα βλέφαρα του νυσταγμόν, ούτε εις τους μήνιγγας του ανάπαυσιν. Έως ου κατεσκεύασε τον εαυτόν του τόπον του Κυρίου και σκήνωμα. Ούτε εδέχθη την απολύτρωσιν του θανάτου, ήτοι δεν ηθέλησε να αποθάνη παρευθύς με ένα, η δύο μαρτύρια δια να λάβη ως λέγει ο Παύλος καλλυτέραν και λαμπροτέραν ανάστασιν. Ούτε ησύχασε αθλών και αγωνιζόμενος, έως ου ήκουσε να του ειπή ο νυμφίος Χριστός και διδάσκαλος· ευ δούλε αγαθέ και πιστέ επί ολίγα ει πιστός, επί πολλών σε καταστήσω, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου. Αρμόζουσιν εις την ψυχήν του Γεωργίου την νυμφευθείσαν με τον Χριστόν, και τα λόγια εκείνα της ασματιζούσης νύμφης του Χριστού εκκλησίας, της οποίας μέλος τιμιώτατον εχρημάτισεν ο Γεώργιος. Ποία τούτα; δεύρο από λιβάνου νύμφη. Διατί ο Γεώργιος κατέστησεν αληθώς επιθυμητήν την ψυχήν του, όχι δωρεάν και χάριτα, αλλά με την ευωδίαν των εδικών του έργων, και νυμφευτήν αυτής τον ίδιον Θεόν κατεσκεύασεν, ελκύσας αυτόν εις την αγάπην του με το θάνατον του, και προσφερθείς εις αυτόν εις οσμήν ευωδίας θυσία ευπρόσδεκτος. Ει δε, δια το λόγιον εκείνο του Δαβίδ και λεπτύνει αυτάς ως τον μόσχον του λιβάνου, θέλει τινάς να εννοήση λίβανον την ειδωλολατρείαν, το όρος γαρ του λιβάνου ήτον πάλαι αφιερωμένον εις τα είδωλα, δεν σφάλλει τίποτε. Δια τι από την ειδωλολατρείαν έφυγεν η ψυχή του Γεωργίου, και εις τον Δεσπότην των απάντων κατέφυγεν. Ος τις ως πατήρ φιλόστοργος ανοίξας τας αγκάλας του και, προσυπαντήσας την μαρτυρικήν του ψυχήν δεύρο από λιβάνου, χαριέστατα προς αυτήν ανεβόησεν. Ου μόνον δε το λόγιον τούτο αξία εστάθη να ακούση η του Γεωργίου ψυχή παρά του Θεού, αλλά ακόμη και το ιδού ει καλή η πλησίον μου, ιδού ει καλή και όλη καλή η πλησίον μου, και μώμος ουκ εστιν εν σοι. Τα οποία λόγια τούτα συμφωνούσι με τα Ευαγγελικά εκείνα όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς. Και ποίον άλλο εγκώμιον ευρίσκεται των εγκωμίων τούτου ανώτερων; όταν ο κριτής εγκωμιάζη τον προς αυτόν κριθήναι ερχόμενον; τι άλλο είναι ενδοξότερον, όταν ο Θεός οπού έχει τάξιν να ζητή από τους δούλους, αυτός ομολογεί ότι και χρεωστεί εις δούλους; και όταν ο Θεός προσκαλή εις την εδικήν του χαράν και βασιλείαν, τους δια την προπατορικήν παρακοήν εις την κόλασιν υποδίκους; όντως αυτό είναι εκείνο οπού με όρκον ο Θεός υπεσχέθη να πληρώση. Έφη γαρ προς τον προφήτην Σαμουήλ ζω εγώ λέγει Κύριος, αλλ ή τους δοξάζοντας με δοξάσω. Της οποίας υποσχέσεως τούτης κληρονόμος έγινεν ο μέγας Γεώργιος, κληρονόμος μεν Θεού, συγκληρονόμος δε Χριστού του Υιού του

Θεού. Και με το να ηγωνίσθη νόμιμος, ηξιώθη και υπέρ νόμον του Θεού αμοιβών. Ου γαρ άξια τα παθήματα του νυν καιρού, ως λέγει ο Παύλος, προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλύπτεσθαι, και εις όλους μεν τους σωζομένους, μάλιστα δε εις τους μάρτυρας, οι οποίοι με το αίμα των την θυσίαν του Χριστού εμιμήθηκαν. Ποίον λοιπόν εγώ να εγκωμιάσω περισσότερο; τον Γεώργιον, οπού έκαμε τον εαυτόν του άξιον της τσαύτης χάριτος ώστε οπού να ενοικίση τον Θεόν μέσα εις την καρδίαν του, και να χύση δι αυτόν το ίδιον αίμα του; η να εγκωμιάσω τον Θεόν οπού ενεδυνάμωσε τον Μάρτυρα του, και τώσης χάριτος το ανθρώπινον γένος ηξίωσε; δία τι, τις δεν θέλει θαυμάσει την υπερβολικήν της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπον; ότι ημείς μεν ως ασυγχώρητα αμαρτήσαντες, χρεωστούμεν αν όχι άλλο, αλλά το ολιγώτερον να υπομείνωμεν πόνους πικροτάτους, δια να ξεπληρώσωμεν την ηδονήν της εν τω παραδείσω γεύσεως οπού δια του προπάτορος Αδάμ απολαύσαμεν, και δια την ηδονήν των προαιρετικών αμαρτιών οπού επράξαμεν. Ίνα μη λέγω, ότι χρεωστούμεν ευχαρίστως με πάθος και θάνατον να ανταμείψωμεν το πάθος και τον θάνατον οπού έπαθεν ο Χριστός δια λόγου μας, χωρίς να ελπίσωμεν να λάβωμεν δια τούτο κανένα στέφανον. Και τώρα γίνεται το εναντίον, και ο παθών και θανατωθείς υπέρ ημών δεσπότης, αυτός και αναξίους όντας ημάς αποδέχεται, και κατοικεί δια της χάριτος του εις τους Μάρτυρας, και τους συμβοηθεί εις το μαρτύριον. Και όχι μόνον τούτο, αλλά και χαρίζει εις αυτούς αμαραντίνους στεφάνους, και τους ανταμείβει με δωρεάς ανωτάτας, και με εκείνα τα αγαθά, α οφθαλμός ουκ είδε, και ους ουκ ήκουσεν, και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη. Και με εκείνα τα χαρίσματα, εις τα οποία επιθυμούν να παρακύψουν και οι αυτοί οι ουράνιοι άγγελοι και κάμνει τους δι αυτόν πάσχοντας, συγκληρονόμους της εδικής του βασιλείας. Και το θαυμαστότερον είναι τούτο, ότι και μισθόν και πληρωμήν δίδει εις αυτούς, όχι κατά χάριν και δωρεάν, αλλά κατά χρέος και οφειλήν. Και μόνον εάν προσέλθη τινάς εις αυτόν μετά πίστεως αδιστάκτου, λέγει εις αυτόν εκείνα οπού είπε και προς τον Αβράμ, ου μη σε ανώ, ουδ ού μη σ έγκαταλείπω. Τώση πολλή και μεγάλη είναι η του Θεού προς τους ανθρώπους αγάπη και αγαθότης. Όντως λοιπόν, καλά είπεν ο προφήτης Δαβίδ, εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου, πας άνθρωπος ψεύστης. Διατί όσα και αν είπη τινάς προς δοξολογίαν Θεού, ποτέ δεν λέγει καν ένα άξιον, αλλά πάντως ανάξιον, δια τι η φύσις δεν χωρεί το άξιον, όχι μόνον η των ανθρώπων, αλλά και αυτή η φύσις των πρώτων και υψηλοτάτων αγγέλων.

Δια τούτο, ως μοι φαίνεται, με μόνην την σιωπήν το ακατάληπτον και υπεράξιον της θείας αγαθότητος οι άγγελοι φενερώνουσι και με την σιωπήν τιμώσι περισσότερο τον Θεόν, παρά με το λόγον, ως πολύ της του Θεού αξίας κατώτερον. Αλλ ίσως ήθελεν ειπή τινάς. Και αν ο Χριστός εκατοίκει εις τον Γεώργιον όταν εμαρτύρει και ηγωνίζετο, τι θαυμαστόν είναι ανίσως υπέμεινεν ανδρείως τσαύτα βάσανα; τούτο γαρ δεν ήτον του Γεωργίου κατόρθωμα, αλλά

της χάριτος του ενοικούντος Χριστού εις τον Γεώργιον οπού γαρ βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις. Προς τον οποίον ημείς ταύτα αποκρινόμεθα αληθώς ω αγαπητέ, η χάρις του ενοικούντος Χριστού το παν εκατόρθωσεν, αλλά τι ήτον εκείνο οπού επροξένησεν εις τον Γεώργιον την του Χριστού ενοίκησιν; στοχάσου λοιπόν πρώτον την αιτίαν της του Χριστού ενοικήσεως, και τότε στοχάσου και τα εξ αυτής κατορθώματα την μεν ουν αιτίαν της ενοικήσεως ταύτης, αυτός ο Κύριος δια του Υιού της βροντής εις ημάς εφανέρωσεν, ειπών εάν τις αγαπά με, αγαπηθήσεται υπό του πατρός μου και εγώ αγαπήσω αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα, και μόνην παρ αυτώ ποιήσωμεν. Ωστε το αίτιον της του Χριστού ενοικήσεως είναι η αγάπη ο έχων γαρ φησί τας εντολάς μου, και τηρών αυτάς, εκείνος εστί ο αγαπών με, επειδή λοιπόν ο Γεώργιος εφύλαξε τας εντολάς του Κυρίου, και με το έργον τον ηγάπησε δια τούτο και αυτός παρά του Χριστού ηγαπήθη, και εγκάτοικον εποίησεν ον ηγάπησεν επειδή δε ο Χριστός εις τον Γεώργιον εκατοίκησεν, αξίως και όχι κατά χάριν ετίμησεν αυτόν με του μαρτυρίου την αμοιβήν. Ότι δε το μαρτύριον είναι αμοιβή και μισθός έργων αγαθών, αυτού του Κυρίου άκουσον οπού βεβαιοί τούτο εις το κατά Μάρκον ευαγγέλιον λέγων, ότι έχει να δώση πληρωμήν εις τους αξίους δια τους διωγμούς οπού λαμβάνουσιν υπέρ της αγάπης Του. Το πρώτον λοιπόν του Γεωργίου κατόρθωμα, και της του Χριστού αγάπης πρόξενον, είναι το να κατασκευάση τον εαυτόν του άξιον της ενοικήσεως του Χριστού με την της ζωής του καθαρότητα. Και μ' όλον οπού ήτον εις ηλικίαν νέαν, και εις αξίαν στρατιωτικήν, το οποίον εις τους ανθρώπους να ευρεθή είναι πολλά δύσκολον. Δεύτερον δε κατόρθωμα του Γεωργίου εστάθη, το να αγαπήση προθύμως το μαρτύριον, και να ετοιμάση εις τούτο τον εαυτόν του με την των υπάρχόντων του διαμοίρασιν. Και κοντά εις αυτά τρίτον κατόρθωμα τούτου είναι, το να επικαλήται σοφώς βοηθόν του τον ενοικούντα Χριστόν. Και έτζι δια της εις αυτόν πίστεως και ελπίδος, να εμβαίνη εις τα υπέρ αυτού μαρτύρια. Αυτά είναι του Γεωργίου αι αρεταίς και τα κατορθώματα, άρνησις κόσμου, και των εν κόσμω ζωής καθαρότης, πίστις αδίστακτος προθυμία του μαρτυρίου καρδιάς ταπεινώσις από τας οποίας αρετάς ταύτας καμμία άλλη ανωτέρα δεν είναι, και χωρίς αυτάς, δεν είναι δυνατόν να δείξη τινάς την εις Θεόν αγάπην του. Αυτάς τας αρετάς έχωντας προ του μαρτυρίου ο θείος Γεώργιος, και με αυτάς πολλήν δείξας την εις Θεόν αγάπης, υπερβαλλόντως παρά του Θεού και αυτός ηγαπήθη, και φενερά εδέχθη εις την καρδίαν του τον δικαίως αυτόν αγαπήσαντα Κύριον. Δια τούτο με το να ετοιμασθή τοιουτοτρόπως πρωύτερα από τους αγώνας, δεν εταράχθη εν τω καιρώ των αγώνων. Ητοιμάσθη γαρ φησί και ουκ εταράχθην αλλά νικήσας εσεφανώθη, με το να είχε τον Χριστόν έτοιμον βοηθόν. Αυτός γαρ με το να ηξεύρη την ασθένειαν της ανθρωπίνης φύσεως, και το εύκολον αυτής εις υπερηφάνειαν. Ούτε το παν της νίκης αφήνει εις το χέρι και δύναμιν της εδικήν μας, δια να μη πάθωμεν ένα από τα δύο ταύτα κακά, και ίνα νικηθώμεν ως από την ασθένειαν

μας, η να κρημνισθώμεν ως ο Φαρισαίος από την έπαρσιν μας.

Αλλ ούτε πάλιν μόνος ο Χριστός το παν κατορθώνει της νίκης μας, δια να μην είμεθα και ημείς πάντη αργοί και άχρηστοι, και δια να πληρώσωμεν και ημείς κανένα από τα πολλά χρέη μας.

Όθεν πραγματευόμενος δια πάντων την σωτηρίαν μας ο φιλόανθρωπος, κατά το μέτρον της πίστεως του κάθε ενός, ούτω παρακαλούμενος δίδει την βοήθειαν, και ζητούμενος ευρίσκεται, και εις τους κρούοντας ανοίγει τα σπλάγχνα του θείου ελέους Του, και βοηθεί εις τους κινδυνεύοντας, και συμπολεμεί με τους αυτούς, και δεφενδεύει όλους εκείνους οπού προθυμηθούν να πάθουν δια την αγάπην Του, μην αφήνοντας αυτούς να πάθουν υπέρ την δύναμιν τους, αλλά μαζί με τον πειρασμόν, δίδει εις αυτούς και την δύναμην να υπομενούν τον πειρασμόν, ως λέγει ο Παύλος. Ίνα με τούτον τρόπον λάβουν και τον δικαιοσύνης αμάραντον στέφανον. Όσοι όμως δια την αμέλειαν μας κρατούμεθα από γεώδες φρόνημα της σαρκός, και τας αμαρτίας επιθυμούμεν, μένωμεν έρημοι από την βοήθειαν του Θεού. Διο και φοβούμεθα και πίπτομεν, και ουδέ να σταθώμεν δυνάμεθα, όταν μας τύχη κανένας πειρασμός. Δια τούτο είναι ανάγκη και χρεία εις ημάς, παντοτινά να ενθυμούμεθα και να φυλάττωμεν την δεσποτικήν εκείνη εντολήν την λέγουσαν γρηγορείτε και προσεύχεσθαι, ίνα μη εισέλθεται εις πειρασμόν, το δε να γρηγορή τινας και να προσεύχεται άλλο δεν θέλει να ειπή, παρά το να γνωρίζωμεν την εδικήν μας ασθένειαν, και παντοτινά να επικαλούμεθα την θείαν βοήθειαν. Δια τι και ο κορυφαίος Πέτρος υποσχόμενος να αποθάνη δια τον Κύριον, αλλ έπειδή την του Κυρίου βοήθειαν δεν εζήτησεν, εμπιστευθείς εις την προθυμίαν του πνεύματός του εφάνη η ασθένεια της σαρκός του νικήτρια της προθυμίας του πνεύματος του, δια τούτο και ο Κύριος προς αυτόν αποτεινώντας τον λόγον, έλεγε γρηγορείτε και προσεύχεσθε ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν, το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής και χρεία είναι εις εσάς της εδικής μου βοηθείας. Αυτόν λοιπόν τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν ας επικαλούμεθα και ημείς εις όλας τας περιστάσεις και ανάγκας μας σωτήρα και λυτρωτήν μας, δια μέσου του σήμερα εργαζομένου περιδόξου και αιιδίμου και αληθώς τροπαιοφόρου, και καλλινίκου μάρτυρος Γεωργίου, παρακαλούντες να γίνεται το θέλημά του και εις ημάς, καθώς γίνεται και εις τους ουρανούς. Δια να είναι ένα και το αυτό φρόνημα και η διάθεσης προς αυτόν, τόσων ημών των επιγείων ανθρώπων, όσον και των ουρανίων αγγέλων και ούτω να πληρούνται εις ημάς η θεία αυτού προς τον πατέρα φωνή, την οποίαν ενώνοντας ημάς πάντας προς τον Θεόν, έλεγεν ίνα καθώς εγώ και συ Πάτερ εν εσμέν και αυτοί εν ημίν εν ώσιν εγώ εν αυτοίς, και συ εν εμοί ίνα ώσι τετελειωμένοι εις εν δηλαδή εις ένα θεικόν φρόνημα. Εάν δε ημείς αγαπήσωμεν τον Χριστόν, και κρατήσωμεν αυτόν, και δεν τον αφήσωμεν, έως ου να τον εμβάσωμεν μέσα εις το ταμείον της καρδιάς μας, καθώς γέγραπται εις το άσμα

εκράτησα αυτόν, και ουκ αφήκα αυτόν, έως ου εισήγαγον αυτόν εις οίκον μητρός μου, και εις ταμείον της συλλαβούσης με. Εάν λέγω με τοιούτον τρόπον αγαπήσωμεν, και ανοικήσωμεν τον Χριστόν εις τον εαυτόν μας, τότε και αυτός ο Χριστός θέλει ενεργεί και εις ημάς εκείνο οπου είπε και προς τον Αβραάμ ου μη σε ανώ, ουδ ου μη σε εγκαταλείπω, και δε θέλει μας εγκαταλείψει να πέσωμεν εις πειρασμόν, αλλ έχει να μας λυτρώση από του πονηρού, και από κάθε ψυχοφθόρον βλάβην και μεθοδείαν αυτού καθώς ελύτρωσε και τον σημερινόν θεόφρονα και πολυάθλον, και αληθώς πανένδοξον μάρτυρα άγιον Γεώργιον, ώστε οπου να ημπορούμεν και ημείς να λέγωμεν χορεύοντες εκείνο το ψαλμικόν η ψυχή ημών ως στρουθίον ερρύσθη εκ της παγίδος των θηρευόντων. Η παγίς συνετρίβη, και ημείς ερρύσθημεν, η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου, του ποιήσαντος τον ουρανό και την γην. Δια τι όλη η δύναμης της σωτηρίας μας εν καιρώ θλίψεως, άλλου δεν είναι, ει μη μόνον αυτού του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού του αληθινού Θεού και σωτήρος ημών. Δια του οποίου, και μετά του οποίου πρέπει και αξίως χρεωσείται τω συνάναρχω Πατρί, και τω ομοουσίω και ζωοποιώ πνεύματι πάσα η δόξα, και η τιμή και η προσκύνησις, μεγαλωσύνη τε και μεγαλοπρέπεια, νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων αμήν.

Εδημοσιεύθη εις τον επετειακό τόμο προς τιμήν του Αγίου Γεωργίου τον οποίο εξέδωσε ο Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδάκης (Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Γορτύνης και Αρκαδίας της Κρήτης) και φέρει τον τίτλο: «Χρυσοστόμου Παπαδάκη του Κρητός, Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου Υμνογραφικά και Εγκωμιαστικά επί τη συμπληρώσει 1700 ετών από της μαρτυρικής τελειώσεως αυτού 303-2003 μ.Χ. Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού. Αθήνα 2003, σ. 672-684

Πηγή: users.uoa.gr